

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Giorgio Del Vecchio. — *Filozofia Juridică Românească, Jurisprudența Română.* — *Inalta Curte de Casație S. U.* — Pensii de Stat. — Funcționar. — Timp servit sub dominație străină. (Casa Penșilor cu I. Siracovschi).
Curtea de Apel din București S. II-a. — Contencios administrativ. — Farmacie. — Creare de circumscripții farmaceutice. (Margareta Cărcineanu cu Ministerul Sănătății și Victorria Mihalcescu-Mitacu).
Curtea de Apel din București S. IV. — Minister public. — Dreptul de Apel. — Incheeri date de Tribunal pe cale grațioasă. — Competință. (Societatea Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia cu Ministerul de Interne).
Tribunalul Ilfov S. de Notariat. — Urmărire generală de venituri. — Girant administrator. — (Max Schtidhaus cu Isidor și Eliza Goldstein).
Constituirea la Cluj a Secțiunii Ardelene a „Asociației juriștilor de limba franceză“.

FILOZOFIA JURIDICĂ ROMANEASCĂ¹⁾

de
Giorgio Del Vecchio

În România începuturile Filozofiei Dreptului coincid cu deșteptarea sentimentului național unitar, întemeiat pe ideea originii romane a națiunii.

Această idee este exprimată cu putere și mândrie de „cronicarii“ Secolelor XVII și XVIII, dintre cari unii au fost adevărați filozofi ai dreptului public.

A fost inspirată din aceiaș idee și prima codificare a dreptului privat, împlinită deosebit în Muntenia și în Moldova la începutul sec. XIX, prin munca a diferiți juriști, printrecari trebuie amintit C. Flechtermache (1785-1843); o asemenea codificare a fost reluată sub formă de unificare în special prin opera lui C. Bosianu (1815-1882) și V. Boerescu (1830-1883), după revo-

luțiunea de la 1848 și unirea întâmplată în 1859 a Munteniei și Moldovei într'un singur stat.

În această perioadă de reînviere națională a jucat un rol eminent transilvăneanul Simeon Barnuțiu (1808-1864), profesor de Filozofia dreptului la Iași; acesta a fondat sistemul său de drept natural public și privat („Dreptul natural privat“, 1868; „Dreptul natural public“, 1870) pe principiul naționalităților, fiind și sub influența gânditorilor italieni din acea vreme.

În perioada care a urmat se înfățișează ca importantă figura lui Titu Maiorescu (1840-1917), autor al unor opere filozofice („Criticele“, 1874; „Logica“, 1876; etc), inspirate în parte de Kant, precum și al unor studii juridice și politice, toate cu o largă influență. Printre discipolii săi trebuie amintiți filozoful Petre P. Negulescu, autor al unor remarcabile monografii asupra vieții partidelor politice și asupra evoluțiunii culturii („Partidele Politice“, 1926; „Geneza formelor culturii“, 1934), I. Petrovici („Cercetări filozofice“, 1926; „Introducere în metafizică“, 1929, etc), S. Zeletin „Neoliberalismul“, 1927), etc.

O influență foarte mare asupra culturii române moderne în genere a exercitat marele istoric Nicolae Iorga.

Au dat contribuțiunii importante pentru filozofia dreptului P. Missir (1856-1929, „Filozofia dreptului și „Dreptul natural“, 1904), cu o tendență pozitivistă; G. Mironescu („Studii juridice“, 1912; „Curs de Enciclopedia Dreptului“, 1915, etc), de asemenea cu o orientare pozitivistă, vecină cu aceea a rusului Kor Kunow; și mai presus de toți M. Djuvara, care prin vastitatea și acuitatea încercărilor sale trebuie să fie recunoscut, în câmpul Filozofiei juridice, nu numai ca cel mai mare gânditor român, dar și ca unul dintre cei mai mari gânditori contemporani („Le fondement „du phénomène juridique“, 1913; „Teoria generală a „Dreptului“, 3 vol., 1930; „Considerazioni sul metodo „indutivo nella scienza giuridica“, 1931; „Drept rațional, izvoare și drept pozitiv“, 1934; Sources et normes du droit positif“, 1934; „Relatività e diritto“, 1935; etc). Djuvara, idealist critic format pe baze neokantiane, se depărtează totuși de formalismul neokantian printr'o analiză profundă și originală a realității dreptului viu.

1) A eșit de sub tipar și a fost pusă în vânzare ediția a treia mult așteptată de lumea științifică, a importantei opere a lui *Giorgio Del Vecchio, Lezioni di Filosofia del Diritto*. Această ediție, adăogată și revăzută, apare în același timp în limba italiană la Roma (ed. Rivista Internazionale di Filosofia del Diritto) și în limba franceză la Paris (ed. Sirey). Edițiile precedente, epuizate, apăruseră la Roma, numai în limba italiană, la 1930 și 1932. Lucrarea cuprinde cursul decanului și fostului rector de la Roma, curs care a contribuit mult la renumele și autoritatea lui mondială. De data aceasta ea cuprinde și un capitol special consacrat încercărilor de filozofie juridică din toate țările civilizate.

Capitolul pe care'l publicăm aci, referitor la filozofia juridică românească, este tradus de pe edițiunea italiană.

Vom aminti, printre scriitorii mai recentii în materia noastră, și pe A. Vallimarescu („Pragmatismul juridic”, 1927; „Teoria dreptului natural”, 1930), R. Goruneanu („Ideea de drept și procesul ei de formațiune”, 1931), V. Veniamin („Problematică generală a dreptului privat”, 1932), O. Ionescu („La notion de droit subjectif dans le droit privé”, 1931; „Considerațiuni asupra normei juridice”, 1933).

De Filozofia istoriei s'a ocupat în mod special A. D. Xenopol (1847-1920 „La théorie de l'histoire”, 1908, etc); teza sa principală e că istoria e o știință adevărată, traductibilă în legi abstracte, din cari însă nu se pot deduce prevederi pentru evenimentele viitoare.

De chestiuni sociale în legătură cu dreptul s'au ocupat C. Dumitrescu-Iași (1849-1923, „Două morale”, 1908); S. Haret (1851-1912, „Mecanica Socială”, 1910); D. Gusti, inițiatorul unei metode monografice în Sociologie („Sociologia războiului” 1915; („Sociologia militans” 1935); D. Drăghicescu („Du role de l'individu dans le déterminisme Social”, 1904, etc; iar mai târziu, cu o direcție în parte modificată, „La nouvelle cité de Dieu, 1929); P. Andrei („Sociologia revoluției”; 1921, etc); G. D. Scraba („Sociologie”, 1914; „La dialectique historique”, 1922); E. Sperantia („Problemele Sociologiei contemporane”, 1933; „Perspectiva istorică în viața socială” 1934; „Lecțiuni de Enciclopedie juridică cu o introducere istorică în Filozofia dreptului”, 1936, etc).

În câmpul dreptului privat, s'au ridicat la vederi filozofice G. Danielopol (1837-1913), M. Cantacuzino (1864-1925, „Elementele dreptului civil” 1921; „La vie, le droit et la liberté”, operă postumă, 1929), E. Antonescu („Beziehungen zwischen Rechtswissenschaften und moderner Rechtsphilosophie”, 1898; „Scrieri juridice”, 1903), A. Rădulescu („Unificarea legislativă”, 1927; „Tendenze romene verso il diritto italiano”, 1931; „La giurisprudenza, quale fonte di diritto”, 1933), T. Ionașcu („L'évolution de la notion de cause”, 1923, etc), A. Angelescu („La technique législative en matiere de codification civile”, 1930).

În câmpul dreptului public în afară de cei menționați mai sus, notăm C. Dissescu (1854-1932, „Dreptul constituțional”, 1892; „Introducere la studiul dreptului constituțional” 1911), C. Stere, Paul Negulescu, A. Teodorescu, R. Boilă, V. Pella (penalist), etc.

Ciorgio Del Vecchio

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECTIUNI-UNITE

Audiența dela 30 Ianuarie 1936

Președinția D-lui D. Volanschi, prim-președinte

Casa Pensiilor cu I. Siracovschi

PENSII DE STAT. — FUNCȚIONARI. — ANII SERVIȚI SUB DOMINAȚIUNEA STRĂINĂ. — CALCULAREA LOR LA PENSIUNE. — ÎN CE CONDIȚIUNI SE ADMITE. — ART. 98 DIN LEGEA PENSIILOR DELA 1925.

Cu toate că prin dispozițiunile art. 98 din legea generală de pensiuni dela 15 Aprilie

1925 se prevede că funcționarilor pe cari li enumeră, li se vor calcula la pensie și anii serviți sub dominațiunea străină, totuși legiuitorul n'a putut să înțeleagă și să cuprindă în această categorie, de cât pe acei funcționarii cari după legile în vigoare în statele cărora au aparținut, aveau un drept la pensie pentru anii serviți în funcțiunile ce au ocupat.

No. 18. — Casată deciziunea cu No. 3/935 a Curții de Conturi Secțiuni-Unite în urma Recursului făcut de Casa Generală de Pensiuni în proces cu I. Siracovschi.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Casa Generală de Pensiuni contra deciziunei Curții de Conturi S. Unite Nr. 3/935.

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care se constată că prin decizia No. 11529/931 a Comisiunei de Pensiuni s'a recunoscut D-lui I. Siracovschi o pensie de lei 598 lunar cu începere dela 1 Iulie 1931 pentru 19 ani calculabili la pensie.

Că pensionarul a făcut apel susținând că la stabilirea pensiei nu s'a ținut seamă de timpul servit fără rețineri sub autoritatea rusă, timp pentru care conform art. 98 din legea generală de pensiuni are dreptul să verse reținerile în condițiile prevăzute de acest text alin. b, astfel în cât trebuie să i se recunoască dreptul la pensie pentru 35 ani conform art. 203 din legea de organizare a Ministerelor;

Că, Inalta Curte de Conturi S. II-a, prin deciziunea Nr. 515/932 a admis apelul, recunoscând numitului pensionar o pensie de 1150 lei lunar, urmând că reținerile să fie încasate ulterior;

Că recursul făcut de Casa Generală de Pensiuni contra acestei ultiime deciziuni a fost admis de Inalta Curte de Casație prin decizia Nr. 1468/934 dispunând trimiterea dosarelor, spre o nouă judecată. Curții de Conturi;

Că în urma casarei, Inalta Curte de Conturi Secțiuni Unite, judecând din nou apelul pensionarului, a menținut soluția dată prin deciziunea casată;

Că pentru a menține această soluție, Curtea de Conturi constată în fapt și motivează că I. Siracovschi a funcționat sub dominațiunea rusă ca funcționar auxiliar la fosta direcție gubernială timp de 19 ani, 10 luni, și 26 zile în care interval nu i s'au făcut rețineri pentru pensie; că astfel — urmează a se stabili decă pentru acest timp pensionarul are sau nu dreptul față cu dispozițiunile art. 98 din legea pensiilor, să verse reținerile pentru ca la determinarea cuantumului pensiunei să se țină seamă și de acest timp servit; că art. 98 din legea pensiilor nu face nici o distincție după cum funcționarul avea sau nu dreptul la pensie în statul căruia a aparținut teritoriul liber și că în lipsa unei asemenea dispozițiuni exprese, apelantul nu poate fi înlăturat de la beneficiul acestui text cu privire la timpul servit fără rețineri, întrucât în materie de decădere de drepturi nu poate fi vorba de pierderea unui drept când nu este anume prevăzută de lege; că în sfârșit motivează

mai departe Curtea de Conturi — atunci când legiuitorul a înțeles să pună condițiuni speciale pentru a se putea socoti ca util timpul servit fără rețineri a spus-o expres cum face prin art. 77 din legea pensiilor cu privirea la funcționarii din vechiul Regat.

Având în vedere că în contra deciziunii Curții de Conturi Casa Generală de Pensii a declarat recursul de față.

Văzând motivul de recurs astfel formulat :

Considerând că art. 98 din legea generală de pensii din 15 Aprilie 1925 prevede următoarele :

Funcționarii și militarii proveniți din fostele State cărora au aparținut teritoriile liberate precum și aceia cari au aparținut diferitelor Case Speciale, dar cari au trecut în serviciul Statului român și nu li s'au făcut rețineri, sau li s'au făcut numai rețineri parțiale pentru timpul servit înainte și după liberare, vor putea să beneficieze de dispozițiunile prezentei legi, socotindu-li-se acest timp în calcula pensiei, în următoarele condițiuni :

a) pentru tot timpul servit de la data când au intrat în serviciul român, ei vor trebui să verse toate reținerile prevăzute de prezenta lege.

b) pentru timpul servit anterior sub autoritățile străine, vor vărsa Casei Generale de pensii numai jumătate din cuantumul sumelor calculate a se vărsa ca rețineri de 10 la sută iar cealaltă jumătate se va vărsa de Stat.

Că, deși prin dispozițiunile acestui text se prevede că funcționarilor pe cari îi enumeră li se vor calcula la pensie și anii serviți sub dominațiunea străină, totuși legiuitorul n'a putut să înțeleagă și să cuprindă în această categorie decât pe acei funcționari cari după legile în vigoare în statele cărora au aparținut, aveau un drept la pensie pentru anii serviți în funcțiunile ce au ocupat.

Că, în speță, Curtea de Conturi decidând că intimatul poate beneficia de dispozițiunile art. 98 din legea generală de pensii și că, prin urmare, trebuie să i se țină seamă în calculul pensiei și de anii serviți sub imperiul rus, fără a constata dacă conform legiurilor rusești, intimatul avea vre-un drept la pensie, a comis un exces de putere și a violat dispozițiunile sus menționatului text :

Că astfel fiind, recursul de față urmează a se admite, casându-se deciziunea Inaltei Curți de Conturi Secțiunii Unite No. 3/1933, cu trimitere la aceeași Curte, spre a se conforma în tocmai, potrivit art. 54 din legea sa organică ;

Pentru aceste motive admite recursul.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. II-a

Audiența din 19 Martie 1935

Președiația D-lui Camil Demetrescu

Margareta Cărcineanu cu Ministerul Sănătății și Victoria Mihălcescu-Mitacu.

CONTENCIOS ADMINISTRATIV.—FARMACIE.—CONCESIUNE.—CIRCUMSCRIPTIUNE BINE DETERMINATĂ.—DREPT ACORDAT FARMACISTULUI.—ACȚIUNE ÎN CONTENCIOS PENTRU RESPECTAREA ACESTUI DREPT. — ART. 116, 117, 118 LEGEA SANITARĂ.

FARMACIE.—OBTINEREA CONCESIUNEL.—CONCURS.—EXISTENȚA UNEI CIRCUMSCRIPTIUNI DETERMINATE.—ART. 116, 117 ȘI 118 LEGEA SANITARĂ.

FARMACIE.—DELIMITAREA CIRCUMSCRIPTIILOR FARMACEUTICE.—AUTORITATEA DE CARE TREBUE FĂCUTĂ.

FARMACIE.—LIPSA FARMACISTULUI DIN CONSILIU DE HIGENĂ ÎNSĂRCINAT CU DELIMITAREA CIRCUMSCRIPTIIEI FARMACEUTICE.—DACĂ CONSTITUE UN VICIU.

FARMACIE.—CREIAREA CIRCUMSCRIPTIILOR FARMACEUTICE.—INTERES PUBLIC.—INTERESE COMERCIALE ALE PROPRIETARILOR DE FARMACII.

1. Beneficiul unei farmacii la existența unei circumscripții bine determinate, având caracterul unui drept acordat farmaciștilor de legea sanitară, urmează că, în principiu, este admisibilă o acțiune în contencios administrativ, în caz când proprietarul unei farmacii se pretește la lezarea în acest drept.

2. Potrivit art. 117 și 118 din legea sanitară de la 1926, existența unor circumscripții fiind necesară atât pentru ținerea concursurilor cerute pentru obținerea unei concesiuni cât și pentru autorizarea de a instala o farmacie după ce concursul a fost trecut, iar această autorizare fiind potrivit art. 116 valabilă numai pentru circumscripția și locul indicat pentru concurs, urmează că pentru punerea în aplicare a legii era indispensabil o împărțire în circumscripțiuni a centrelor urbane mai întinse și mai populate.

3. Legea sanitară din 23 Martie 1936 neindicând autoritatea și modul în care se va face delimitarea circumscripțiilor farmaceutice, Ministerul Sănătății este liber a lua în această privință măsurile ce va crede de cuviință.

4. Prezența farmacistului în consiliu de igienă din care face parte, nefiind cerută de un text de lege, urmează că lipsa lui, nu poate constitui un viciu de neînlăturat al actului de delimitare a circumscripției farmaceutice respective cu desăvârșirea căruia Ministerul Sănătății a însărcinat acel consiliu, rămânând la aprecierea Ministerului, pentru a aproba avizul dat în aceste condițiuni, sau a proceda la o nouă lucrare ce se va face în condițiunile cerute.

5. Creierea unor circumscripțiuni farmaceutice prin legea sanitară de la 23 Martie 1926, menținută prin legea de la 13 Aprilie 1933, corespunzând și unui interes public, urmează că Ministerul Sănătății căruia îi incumbă apărarea acestui interes, poate dispune, ori când constată că unele circumscripțiuni farmaceutice nu corespund acestui scop, să se facă o revizuire a lor, chiar dacă prin aceasta s'ar atinge interesele comerciale ale unor proprietari de farmacii, interesul privat al acestora trebuind să fie subordonat interesului public.

No. 155. — Admisă în parte acțiunea în contencios administrativ făcută de Margareta Dr. Cărcineanu în proces cu Ministerul Sănătății și Victoria Dr. Mihălcescu Mitacu.

Curtea,

Având în vedere acțiunea intentată de către Margareta Dr. Cărcineanu, farmacistă, domiciliată în Buzău, strada Cuza Vodă Nr. 25, prin petițiile înreg. la Nr. 6085/935 și 12310/935, prin care cere, ca contradictor cu Statul Român, reprezentat prin Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, și cu Victoria Dr. Mihălcescu-Mitacu din Buzău strada Cuza Vodă Nr. 54.

1) Să se anuleze ca nelegal schimbul intervenit între farmaciile Tomescu din orașul Buzău și Mihălcescu-Mitacu din comuna Urziceni (Ialomița) și aprobat prin rezoluția ministerială comunicată autorităților sanitare Buzău de către inspectoratul sanitar București cu Nr. 5652 din 21 Noiembrie 1934.

2) să se constate ca nelegal refuzul aceluiași Minister de a rezolva favorabil cererea reclamantei înreg. la Nr. 203505 din 4 Februarie 1935 prin care s'a cerut anularea schimbului, de farmacii arătat mai sus și menținerea dreptului farmaciei Sfânta Cruce proprietatea reclamantei la circumscripțiunea ce i se atribuisese.

3) să se anuleze decizia Ministerială din Februarie 1935 prin care s'a dispus anularea circumscripțiilor farmaciilor din Buzău.

4) să se anuleze ordinul Ministerului Sănătății de a se forma pentru farmacia „Nouă” proprietatea Victoriei Dr. Mitacu o circumscripție în jurul actului său local.

5) să se constate ca nelegal refuzul Ministerului de a rezolva favorabil cererea reclamantei cuprinsă în notificarea Nr. 15735 din 12 Iunie 1935.

6) a fi obligat Ministerul Muncii să ordone imediată desființare sau mutare a farmaciei Victoria Dr. Mitacu din strada Cuza Vodă Nr. 54 luând toate măsurile pentru ca această farmacie să înceteze efectiv de a funcționa în acel punct.

7) să se anuleze ordinul Ministerului pus pe referatul avocatului Sever Alexandrescu înreg. la Nr. 7521 din 10 Iunie 1935 de a se schimba circumscripțiile farmaciilor din Buzău și prin consecință să se menție circumscripția farmaciei reclamantei.

8) să se anuleze ca nelegală autorizația de vânzare a farmaciei proprietatea Herman, către farmacistul Tomescu, care a făcut în urmă schimbul cu farmacia Dr. Mitacu.

9) să i se plătească în solidar, 500.000 lei daune.

Având în vedere și intervenția făcută de către Victoria Dr. Mihălcescu Mitacu prin care se cere respingerea acțiunii de față.

Având în vedere că din actele dosarului și concluziile părților se constată în fapt că farmacistul Leon Boșeanu obținând în baza legii din 1921, dreptul de a deschide, fără concurs, o farmacie în orașul Buzău, a fost autorizat de organele sanitare locale, să o instaleze în mod provizoriu în localul în care, până la data autorizației, avea instalată o drogherie, local situat pe strada Târgului Nr. 68, astăzi Cuza Vodă Nr. 54, peste drum de farmacia sfânta Cruce, actualmente proprietatea reclamantei Margareta Dr. Gărcineanu.

Că la 12 Aprilie 1924 Consiliul sanitar superior aprobă, prin jurnalul cu Nr. 1605/924, mutarea în locul farmaciei L. Poșeanu în acel local și în mod provizoriu a farmaciei Sf. Ingeri, proprietatea farmacistului Daniel Herman, care la 6 Iunie 1931 își vinde drepturile sale lui Haralamb Tomescu.

Că la 6 Maiu 1934 în urma unui incediu farmacia Sf. Ingeri este autorizată a se instala provizoriu în strada Regele Carol al II-lea Nr. 102.

Că la 23 Octombrie 1934, Ministerul Sănătății aprobă transferarea farmaciei Victoriei Dr. Mitacu din Urziceni în localul farmaciei Tomescu, din Buzău.

Că farmacia Victoria Dr. Mitacu cu numele de „Farmacia Nouă”, mutându-se în Buzău se instalează în localul din strada Cuza Vodă 54 în care funcționase în mod provizoriu farmacia lui Tomescu dar din care se mutase dela 6 Maiu, acelaș an, fără a obține din partea Consiliului de igienă a orașului o autorizație de a se instala în acel local.

Că în urma plângerei reclamantei, Ministerul Sănătății cu adresa Nr. 99497 din 11 Ianuarie 1935 pune în vedere Victoriei Dr. Mitacu de a se muta dela 23 Aprilie 1935 în circumscripția fostei farmacii Sf. Ingeri.

Că în urma unei întâmpinări a Victoriei Mitacu, delegându-se inspectorul General farmaceutic Dr. N. Petrescu cu anchetarea cazului, acesta întocmește raportul din 5 Februarie 1935 înreg. la Nr. 205343, prin care cere facerea unor noi delimitări a circumscripțiilor farmaciilor din orașul Buzău, de oarece delimitarea actuală, făcută în anul 1928 nu este aplicabilă.

Că Ministerul Sănătății aprobând prin rezoluțiunea sa acest punct din raportul de anchetă și dispunându-se alcătuirea unor noi circumscripțiuni reclamanta atacă această decizie ministerială prin punctul 3 al prezentei acțiuni cerând anularea ei.

Că la 23 Martie 1935 procedându-se la fixarea noilor circumscripțiuni, comisiunea însărcinată cu această lucrare stabilește, în majoritate, farmaciei Sf. Cruce o circumscripție foarte asemănătoare cu cea pe care o avea după vechea delimitare iar farmaciei Nouă, a Victoriei Dr. Mitacu, circumscripția VII-a asemănătoare cu cea pe care o avusese farmacia Sf. Ingeri în locul căreia se mutase, inspectorul N. Petrescu făcând opinie separată și fiind de părere a se fixa farmaciei Victoriei Mitacu o circumscripție în jurul localului ce-l ocupă actualmente ;

Că Ministerul prin rezoluția pusă pe petiția înreg. la Nr. 242067 din 26 Martie 1935 aprobând modul de a vedea al inspectorului N. Petrescu și însărcinându-se comisiunea specială cu transpunerea în fapt a acestei păreri, reclamanta Margareta Dr. Gărcineanu cere anularea și acestei decizii ministeriale la punctul 4 al acțiunii sale.

Că în executarea acestei deciziuni, consiliul de igienă al orașului Buzău însărcinat cu lucrarea respectivă, opinează în ședința dela 24 Aprilie 1935 că este în imposibilitate de a alcătui o circumscripție farmaceutică în jurul localului din strada Cuza Vodă Nr. 45 de oarece în jurul său se găsesc încă patru far-

macii existente și mai ales fiindcă ar fi contrar intereselor populației orașului Buzău, care reclamă înființarea unei circumscripțiuni farmaceutice în altă parte a orașului.

Că în examinarea acestui proces verbal și pe referatul întocmit de șeful contenciosului Ministerului în reg. la Nr. 7521 din 10 Iunie 1935, Ministrul revine pentru a explica deciziunile sale anterioare în sensul că cu prilejul fixării noilor circumscripțiuni farmaceutice nu are a se ține în seamă decât interesul locuitorilor rezoluție care este de asemenea atacată ca nelegală prin punctul 7 al acțiunii de față;

Că consiliul de igienă, procedând în ședința dela 26 Iunie 1935, la executarea deciziilor ministeriale alcătuiește, în majoritate cu opinia separată a farmacistului Sentner, 8 circumscripțiuni farmaceutice fără a fixa pentru fiecare sector farmacia respectivă, și înaintează lucrarea Ministerului Sănătății unde ea nu capătă nici o altă urmare.

Că între timp, reclamanta adresând Ministerului Sănătății două notificări la 4 Februarie și 12 Iunie 1935, pentru respectarea drepturilor sale, și necăpătând un răspuns direct cere la punctele 2 și 5 ale acțiunii sale constatarea ca ilegal a refuzului Ministerului de a răspunde cât și a actelor de cari reclamantul se plângea prin zisele notificări.

Având în vedere că pârâții cer, în primul rând, respingerea acțiunii de față pentru motivul că reclamanta nu poate justifica în această acțiune vre un drept vătămat căci a) legea sanitară nu garantează farmaciștilor beneficiul unei circumscripțiuni proprii că numai existența unui quorum minimal de locuitori, b) că de altfel, o delimitare legală a circumscripțiilor farmaceutice nici nu a avut loc în orașul Buzău; c) că chiar dacă s'ar pretinde că o asemenea delimitare a avut loc, încă farmacia Sfânta Cruce nu se găsește în circumscripția care pretinde că i s'a atribuit, d) și că în orice caz reclamanta a achiesat la situația actuală căci în prim rând a dobândit farmacia sa în această situație de fapt, iar în al doilea rând, fiindcă a cerut împreună cu H. Tomescu autorul pârâtei, anularea unei a VIII-a concesiune de farmacie în orașul Buzău.

Considerând că dacă întradevăr după art. 372 al legii sanitare concesiunea unei farmacii trebuie să corespundă unei populațiuni de 5.000 locuitori în comune urbane și de 8.000 locuitori în comunele rurale, nu este însă mai puțin adevărat că legea sanitară prin art. 373 și 374 crează circumscripțiuni teritoriale pentru funcționarea farmaciilor, circumscripțiuni cari sunt create atât în interesul populației cât și în interesul conducătorilor de farmacii, pentru a împiedeca o concurență aprigă între dânsii a cărei consecințe ar putea fi daunătoare sănătății populației;

Că de aceia prin art. 373 se arată că într'o comună urbană concesiunea unei farmacii trebuie să corespundă unei circumscripțiuni bine determinate, iar prin art. 374 se leagă existența concesiunii de circumscripția pentru care a fost acordată.

Că de altfel aceleași principii, deși mai puțin cate-

goric exprimate, se deduc și din art. 216 și 117 al legii sanitare dela 1926;

Că așa dar beneficiul unei farmacii la existența unei circumscripțiuni determinate având caracterul unui drept acordat farmaciștilor de legea sanitară acțiunea reclamantei nu poate fi respinsă pentru că nu ar avea, principial, un drept lezat de apărât.

Având în vedere a doua obiecțiune a pârâtei.

Considerând că potrivit art. 117 și 118 din legea sanitară dela 1926, existența unor circumscripțiuni fiind necesară atât pentru ținerea concursurilor cerute pentru obținerea unei concesiuni, cât și pentru autorizarea de a instala o farmacie după ce concursul a fost trecut, iar această autorizare fiind potrivit art. 116 valabilă numai pentru circumscripția și locul indicat pentru concurs, urmează de aci ca pentru punerea în aplicare a legii era indispensabil o împărțire în circumscripțiuni a centrelor urbane mai întinse și mai populate.

Având în vedere că, această delimitare a fost cerută de Ministerul Sănătății prin adresa Nr. 58186 din 5 Noembrie 1927 și că lucrarea a fost executată pentru orașul Buzău de către consiliul de igienă al orașului, prin procesul verbal din 17 Februarie 1928 împărțindu-se orașul în 7 sectoare, din cari s'a atribuit farmaciei Sfânta Cruce sectorul 2, iar farmaciei Sfinții Ingeri, transformată în farmacia Nouă a Victoriei Dr. Mitacu sectorul VI.

Având în vedere că la acestea pârâta obiectează că lucrarea efectuată nu are valoare legală fiindcă la executarea ei nu a participat și farmacistul ce figura în sus citatul consiliu și a cărui participare fusese cerută de către Ministerul Sănătății precum și fiindcă ea nu are decât caracterul unui simplu aviz care nu a fost aprobat de Minister ca autoritate tutelară.

Considerând că legea sanitară din 23 Martie 1926 neindicând autoritatea și modul în care se va face delimitarea circumscripțiilor farmaceutice, Ministerul este liber a lua în această privință măsurile ce va crede de cuviință.

Că prin adresa Nr. 58186/927 către inspectorii generali sanitari, Ministerul a luat dispoziția ca această delimitare să se facă prin consiliile de igienă respective din cari va face parte și farmacistul ce figurează în acel consiliu, iar lucrarea astfel efectuată, având caracterul unui avis se va înainta Ministerului Sănătății.

Că prin urmare prezența farmacistului în consiliul de igienă, nefiind cerută de un text de lege, lipsa lui nu poate constitui un viciu de neînălțurat al actului săvârșit și rămâne la aprecierea Ministerului pentru a aproba avizul dat în aceste condițiuni sau a proceda la o nouă lucrare ce se va face în condițiile cerute.

Având în vedere că din faptul că o refacere a lucrării de delimitare a circumscripțiilor farmaceutice nu a mai fost cerută de minister în curs de 7 ani, deși ea era indispensabilă pentru aplicarea legii și din adresa Ministerială Nr. 99497 din 11 Ianuarie 1935 către Victoria D-r Mitacu, prin care-i pune în

vedere a muta farmacia în circumscripția sa, până la data de 23 Aprilie 1935, rezultă invederat că Ministerul a aprobat lucrarea consiliului de igienă din 17 Februarie 1928 considerând drept bine efectuată delimitarea circumscripțiilor farmaceutice făcută prin acel proces verbal.

Că deși se prezintă un certificat al Ministerului Sănătății din 4 Noembrie 1935, eliberat de către inspectorul N. Petrescu, prin care se atestă că până la data de 23 Martie 1935 nu a fost înregistrat la acel minister raportul consiliului de igienă al orașului Buzău din 17 Februarie 1928, totuși acest certificat nu poate schimba concluziunile de mai sus căci în prim rând urmează a fi înlăturat, de oarece a fost depus după închiderea debaterilor odată cu concluziunile scrise ale Ministerului pârât astfel cum reese și din citatele concluziuni, iar în al doilea rând fiindcă el nu dovedește că zisul raport nu a fost transmis Ministerului, neînregistrarea lui putându-se datori faptului că nu a fost înaintat direct de consiliul de igienă către minister, ci după cum rezultă din copia raportului consiliului de igienă din 3 Aprilie 1928 a fost trimis inspectorului sanitar care a putut să-l înainteze Ministerului ca anexă la un raport al său.

Că așa dar farmacia reclamantei având o circumscripție delimitată conform legii, proprietara ei, are evident și dreptul de a cere, prin acțiunea de față respectarea circumscripției sale.

Având în vedere a treia obiecțiune a pârâtei;

Având în vedere că deși se pretinde că reclamanta își are instalată farmacia în afara circumscripției sale, totuși din certificatul Nr. 7675/935 al Primăriei orașului Buzău se constată că porțiunea din strada Cuza Vodă, cuprinsă între strada Nae Stănescu și Obor, în care se află farmacia reclamantei, face parte din sectorul ce i s'a delimitat ca circumscripție zisei farmaciei, iar din procesul verbal al consiliului de igienă din 17 Februarie 1928, nu rezultă că porțiunea din strada Cuza Vodă, cuprinsă în acest sector ar fi împărțită, în lungime, între două sectoare.

Că așa dar și această susținere nu este întemeiată.

Având în vedere a patra obiecție a pârâtei.

Având în vedere în primul rând, că deși este exact în fapt că la 15 Iunie 1932, când reclamanta a dobândit farmacia Sfânta Cruce, în localul ocupat astăzi de farmacia D r Mitacu, se găsea funcționând farmacia Sfinți Ingeri, proprietatea lui H Tomescu, totuși de aci nu se poate deduce consimțământul reclamantei de a primi să funcționeze în sectorul său farmacia Victoria D-r Mitacu, de oarece autorul acesteia își avea numai un sediu provizoriu în acel local, iar dela 6 Maiu 1934 își mutase farmacia din strada Cuza Vodă Nr. 54, astfel că instalarea farmaciei Mitacu în localul părăsit de autorul ei, apare ca un fapt nou, la care reclamanta nu și-a dat nici odată consimțământul.

Având în vedere, în al doilea rând, dacă s'ar considera dovedit, în fapt, că reclamanta, împreună cu H. Tomescu, au cerut anularea unei a VIII-a,

concesiune de farmacie în orașul Buzău, nici de aci nu se poate deduce intenția ei de a permite farmaciei D-r Mitacu să funcționeze în sectorul său, cu atât mai mult cu cât după propriile arătări ale pârâtei, acel proces nu a pus în discuțiune de limitarea sau repartitia circumscripțiilor farmaceutice respective, ci legalitatea concesiunii față de numărul locuitorilor din orașul Buzău.

Că așa dar, și această obiecțiune, fiind neîntemeiată, urmează a fi înlăturată.

În fond,

Având în vedere că în instanță, reclamanta nu a pus concluziuni cu privire la anularea schimbului dintre farmaciile Tomescu și Victoria D-r Mitacu și nici cu privire la anularea autorizației de vânzare a farmaciei lui D. Herman către Tomescu cerere ce face obiectul punctelor 1 și 8 din acțiune.

Având în vedere că prin prezenta acțiune se cere la punctul 2 și 5 constatarea nelegalității refuzului Ministerului Sănătății de a rezolva petițiunea reclamantei înreg. la Nr. 203505 din 4 februarie 1935, și aceia notificată cu Nr. 19735 din 12 Iunie acelaș an, solicitând prin cea dintâi respectarea dreptului său la circumscripția farmaceutică ce i-a fost atribuită prin delimitarea din 1928, iar prin cea de a doua de a se ordona mutarea farmaciei Dr. Mitacu din actualul ei local, respectându-se circumscripțiile farmaceutice existente.

Având în vedere că din rezoluția pusă de Ministerul Sănătății pe raportul inspectorului N. Petrescu, înregistrat la Nr. 205343 din 5 Februarie 1935 și adresele acestui Minister, din 20 Februarie 1935 către medicul orașului Buzău, și inspectorul farmaceutic Petrescu, se constată că înainte de a se împlini termenul legal de 30 zile, Ministerul a rezolvat petițiunea reclamantei din 4 Februarie 1935, dispunând a face o nouă delimitare a circumscripțiilor farmaceutice din orașul Buzău.

Că de asemeni din rezoluția ministerială pe petiția inspectorului Petrescu înreg. la Nr. 242067 din 26 Martie 1935 rezultă că în ce privește obiectul celei de a doua notificări a reclamantei el se găsea soluționat, prin rezoluțiunea mai sus arătată în sensul de a se crea o circumscripție specială farmaciei Victoriei Dr. Mitacu în jurul actualului ei local.

Că întrucât reclamanta cere, la punctele 3 și 4 ale acțiunii, anularea acestor două rezoluțiuni ca nelegale urmează a se examina legalitatea lor.

Considerând că de oarece creierea unor circumscripțiuni farmaceutice prin legea sanitară dela 23 Martie 1926, menținută prin legea dela 13 Aprilie 1933, corespunde, după cum s'a arătat mai sus și unui interes public, rezultă de aci că Ministerul Sănătății căruia îi incumbă apărarea acestui interes poate dispune ori când constată că unele circumscripții farmaceutice nu corespund acestui scop să se facă o revizuire a lor chiar dacă prin aceasta s'ar atinge interesele comerciale ale unor proprietari de farmacii, interesul privat al acestora trebuind să fie subordonat interesului public.

Că așa fiind, întrucât deciziunea ministerială luată prin rezoluția pusă pe raportul inspectorului N. Petrescu înreg la Nr. 205343 din 5 Februarie 1935, de a se face o nouă delimitare a circumscripțiilor farmaceutice din orașul Buzău, se întemeiază pe constatarea citatului raport, că actualele circumscripții sunt defectuase, este legală și prin consecință cererea de anulare a acestei deciziuni este nefundată.

Considerând că prin a două deciziune, dispunându-se întocmirea unei circumscripțiuni farmaceutice pentru farmacia Victoriei Dr. Mitacu în jurul localului ce-l ocupă actualmente nu se tinde de a se satisface vre'un interes public ci numai interesul personal al acesteia.

Că în adevăr, această deciziune este bazată pe opinia separată a inspectorului N. Petrescu exprimată în procesul verbal din 23 Martie 1935 al consiliului însărcinat cu întocmirea noilor circumscripțiuni farmaceutice în orașul Buzău, în care autorul ei se ocupă numai de interesul Victoriei Dr. Mitacu, de a rămânea în localul în care se găsește, întemeindu-și părerea pe o situațiune de fapt denaturată și anume că Victoria Dr. Mitacu și autorii săi ocupă actualul local de 13 ani fără a ține însă seama de caracterul acestei ocupațiuni, și pe o interpretare greșită a art. 408 alin. 3 din legea sanitară, după care farmaciile existente la data publicării legii nu pot fi obligate a se muta din localurile în cari se găsesc.

Că însă se constată pe de o parte din petițiunea farmacistului Leon Roșeanu din 12 Decembrie 1924 către Prefectul Județului, în calitate de președinte al consiliului de igienă, din adresa inspectorului general sanitar Dr. Ghineanu din 22 Maiu 1925 prin care se aprobă mutarea farmaciei lui D. Herman în localul în discuțiune, și din certificatul medicului primar Teișanu Nr. 202 din 19 Ianuarie 1935 că autorii pârâtei au fost autorizați a ocupa numai provizoriu localul din strada Cuza Vodă No. 54 și nu l-a ocupat decât cu acest titlu; iar pe de altă parte art. 408 prin primele trei aliniate nu face decât să respecte drepturile farmaciștilor anterior câștigate printre cari consideră, în alin. III și dreptul la localul în care se găsea instalată farmacia în momentul apariției legii; că așa fiind, dispozițiunile art. 408 alin. III nu se referă decât la farmaciile ce ocupau în mod definitiv localurile lor la data legii nu și acele ce ocupau localuri numai în mod provizoriu, căci o situațiune provizorie neputând constitui nici odată un drept câștigat nu poate beneficia de protecțiunea dată acestor drepturi prin citatul text de lege;

Având în vedere că de oarece Victoria Dr. Mitacu nu are un drept câștigat de a ocupa localul în care se găsește actualmente, decizia ministerială în discuțiune, apare ca nelegală prin aceea că ea nu tinde a satisface un interes privat protejat de lege și nici un interes public după cum reese din considerentele opiniunii pe care zisa deciziune se întemeiază.

Că așa fiind acest capăt al acțiunii fiind întemeiat urmează a fi admis și a se anula decizia ministerială luată prin rezoluțiunea pusă pe petițiunea inspectorului

Dr. N. Petrescu înreg. la Nr. 242067 din 26 Martie 1935.

Având în vedere că prin punctul 6 al acțiunii de față se cere ca Ministerul Sănătății să fie invitat să ordone mutarea farmaciei Mitacu din strada Cuza Vodă Nr. 54;

Având în vedere că delimitarea unor noi circumscripțiuni farmaceutice, ordonate prin prima rezoluțiune a Ministerului Sănătății, de care ne-am ocupat mai sus, nefiind valabilă pentru motivul arătat mai sus nefiind nici terminată întrucât nu s'a făcut repartiția farmaciilor după sectoare, vechea delimitare dela 17 Februarie 1928 care nu a fost în prealabil anulată, se află încă în vigoare.

Că după acea lucrare, strada Cuza Vodă, unde se află instalată farmacia Nouă, a Victoriei Dr. Mitacu nu se găsește în sectorul acelei farmacii, ci în sectorul atribuit farmaciei reclamantei, după cum atestă certificatul medicului primar al orașului Buzău Nr. 16/935 și acel al Primarului orașului Buzău Nr. 7675/935;

Că, întrucât, potrivit art. 374 și 397 lit. b din legea sanitară fiecare farmacie urmează a funcționa în sectorul pentru care a căpătat autorizația legală, cererea reclamantei de a se obliga Ministerul să ordone mutarea farmaciei Victoria Dr. Mitacu și localul ce-l ocupă actualmente pe strada Cuza Vodă Nr. 54 în sectorul farmaciei în locul căreia se mutase, este întemeiată și deci urmează a fi admisă.

Având în vedere că la punctul 7 al acțiunii de față se cere anularea ordinului ministerial pus pe referatul avocatului șef al contenciosului Sever Alexandrescu înreg. la Nr. 7521 din 10 Iunie 1935.

Având în vedere că citatul referat a fost făcut cu prilejul întâmpinării prezentate de Victoria Dr. Mitacu în urma refuzului consiliului de igienă a orașului Buzău de a procedea la alcătuirea unei circumscripțiuni pentru farmacia sa în jurul actualului ei local; că prin rezoluția atacată nu se ia o măsură distinctă de aceea luată prin deciziunea pusă pe referatul Nr. 205343/9 5, mai sus examinată, ci se dau instrucții numai cum se va procedea la întocmirea noilor circumscripțiuni;

Că așa dar acest act nu constituie o decizie distinctă de aceea prin care se dispusesse o nouă împărțire a orașului Buzău în circumscripțiuni farmaceutice; că însă aceste instrucțiuni sunt legale căci prin ele se recomandă consiliului a nu ține seamă de lucrarea ce o va întocmi decât de numărul locuitorilor și interesul lor și nu poate prejudicia reclamantei;

Că așa fiind acest capăt al acțiunii urmează a fi respins ca nefundat;

Având în vedere că prin ultimul capăt al acțiunii se cere a fi obligați ambii pârâți a plăti reclamantei în solidar, 500.000 daune interese;

Având în vedere însă că reclamanta nu înfățișează nici un element după care s'ar putea aprecia existența și cuantumul acestor daune, acest capăt de cerere urmează a fi de asemeni respins.

Asupra intervențiunii introdusă de către Victoria Dr. Mitacu.

Având în vedere că pentru motivele mai sus expuse această intervențiune este în parte inutilă pentru punctele respinse din acțiune iar în parte neîntemeiată pentru punctele admise din acțiune, ea urmează a fi respinsă.

Asupra cheltuielilor de judecată cerute de Margareta Gărcineanu, Curtea în aprecierea sa le fixează la suma de 5.000.

Pentru aceste motive redactate de D-l Consilier M. Possa, admite în parte.

Semnați: *Camil Demetrescu, I. Dobrescu, M. Possa*

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI SECȚIA IV

Audiența dela 2 Iunie 1936

Președinția D-lui Aurel Lerescu, președinte

Societatea Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia cu Ministerul de Interne

MINISTERUL PUBLIC. — CÂND POATE STA IN INSTANȚĂ. — HOTĂRĂRI LUATE PE CALE GRAȚIOASĂ. — APEL.

JURISDICȚIE GRAȚIOASĂ. — INCHEERI LUATE PE CALEA ART. 104 PR. CIV. — DE CINE POT FI APELATE.

JURISDICȚIE GRAȚIOASĂ. — CHESTIUNILE CARE POT FUREZOLVATE PE ACEASTĂ CALE. — ACTE FĂCUTE DE AUTORITATEA ADMINISTRATIVĂ. — ART. 104 PR. CIVILĂ.

1° Procedura civilă în capitolul III privitor la atribuțiunile Ministerului Public, determină precis cazurile când și unde Ministerul Public trebuie să fie ascultat, înlăturându-se cu totul asistența și în celelalte cazuri; astfel că atunci când Ministerul public nu se găsește în cazurile prevăzute de lege, pentru a sta înaintea unei jurisdicții grațioase fie în calitate de parte civilă, fie pentru a lua concluziuni cu parte alăturată, nu are nici calitatea de a ataca cu apel încheerea pronunțată de o atare instanță, sub motiv că prin această încheere s'ar fi nesocotit vre-o dispoziție de lege cu caracter penal.

2° Dreptul de apel împotriva încheerii dată de Tribunal, pe cale grațioasă potrivit art. 104 proc. civilă, aparține nu numai petiționarilor cari au solicitat rezolvarea cererii lor, ci și a celor cari, prin măsura luată de Tribunal pe această cale, își văd drepturile lor vătămate, deși nu au fost față și nu au fost chemați înaintea acelei instanțe.

3° Din cuprinsul art. 104 pr. civilă și din motivele expuse de legiuitor, rezultă că procedura grațioasă creată prin dispozițiile acestui text de lege, este limitată într-o anumită competență și fără ca prin ea să se poată urmări stabilirea vreunui drept protivnic, astfel că este inadmisibil ca pe această cale, să se poată discuta valabilitatea și legalitatea actelor făcute de autoritatea administrativă, ori care ar fi vătămarea care s'ar putea pricinui vre unei părți prin aceste acte, pentru care prin legi se organizează alte căi de atac.

No. 231. — Admis apelul făcut de Ministerul de Interne în contra Jurnalului cu No. 4835 din 10 Aprilie 1935 al Trib. Prahova S. I. în proces cu Societatea Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia și respins ca inadmisibil apelul Ministerului Public.

Curtea,

Asupra apelurilor de față, făcute de către Primul Procuror al Tribunalului Prahova, de către Societatea Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia, și de către Ministerul de Interne, în contra jurnalului cu No. 4735 din 10 Aprilie 1936, dat de Tribunalul Prahova Secțiunea IV-a, prin care s'a admis cererea făcută de Societatea Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia, și s'a constatat că această societate funcționează în baza legii cu caracter de contract din 25 Iunie 1930 pentru jocurile de cărți și pentru jocurile de noroc din stațiunile balneare și climaterice, cât și în conformitate cu contractul de concesiune din 18 Iunie 1931, cari nu au fost abrogate în mod expres prin actuală lege pentru interzicerea jocurilor de noroc pe bani din 8 Aprilie 1936.

Având în vedere actele dela dosar, și concluziile orale și scrise ale părților.

Având în vedere că în fapt se constată următoarele:

Prin adresa cu No. 2093 din 8 Aprilie 1936 poliția orașului Sinaia pune în vederea Societății Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia, că în conformitate cu noua lege pentru interzicerea jocurilor de noroc, publicată în Monitorul oficial No. 83 din 8 Aprilie 1936, să oprească imediat orice jocuri de noroc pe bani în Cazinoul acestei societăți.

Față de această adresă, Societatea Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia face, chiar a doua zi, la 9 Aprilie, o cerere la Tribunalul Prahova, prin care solicită ca Tribunalul să constate că Societatea are dreptul de a continua să exercite jocurile de noroc în stațiunea Sinaia, în conformitate cu prevederile legii din 1930 sub care a luat ființă; să stabilească că adresa Polițaiului orașului Sinaia este abuzivă și ilegală, și prin consecință să dispună încetarea executării măsurii luate prin această adresă.

Tribunalul Prahova Secțiunea IV-a, la 10 Aprilie 1936, după divergență, în majoritate de păreri, admite cererea făcută de Societate, mărginindu-se însă să constate numai, că legea cu caracter de contract din 23 Iunie 1930, și contractul de concesiune din 18 Iunie 1931, pe baza cărora funcționează Societatea Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia, n'au fost abrogate în mod expres prin această lege pentru interzicerea jocurilor.

Pentru a ajunge la această soluțiune, Tribunalul motivează în primul rând competența sa de a statua pe calea prevăzută de art. 104 procedura civilă, arătând că cererea Societății care apare de o extremă urgență, tinde la constatarea unei stări juridice preexistente și este oportună în vederea preîntâmpinării unor noi litigii ce ar decurge din nerespectarea acestor drepturi; iar în fond trecând la examinarea cererii făcute de Societate, motivează că din examinarea articolului unic al legii pentru interzicerea jocurilor de noroc pe bani din 8 Aprilie 1936, cum și din examinarea lucrărilor preparatorii pe baza cărora s'a elaborat această lege, rezultă clar că această ultimă lege suprimă numai celelalte articole din legea pentru reglementarea jocurilor de noroc dela 15 Aprilie

1935, singură supusă spre modificare Corpurilor Legiuitoare în cursul lunii Martie și Aprilie 1836, nu însă și dispozițiunile legii speciale cu caracter contractual din 25 Iunie 1930, pe baza căreia funcționează societatea reclamantă, și cari nu puteau fi abrogate decât printr-o dispozițiune expresă de lege, — dispozițiune care lipsește din actuala lege dela 8 Aprilie 1936.

În contra acestui jurnal, la 11 Aprilie 1936, Primul Procuror al Tribunalului Prahova face apel, susținând că dispozițiile legii din 8 Aprilie 1936, care sancționează cu pedeapsa închisorei dela 6 luni la un an, și cu amenda dela 50.000 lei la 500.000 lei pe cei cari contravin dispozițiilor ei, îmbracă caracterul unei legi de ordine publică de o aplicațiune imediată și generală, asupra căreia Tribunalul nu era chemat să se pronunțe pe calea procedurală prevăzută de art. 104 procedura civilă.

La 21 Aprilie, tot în contra acestui jurnal, face apel și Societatea Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia, pe motiv că Tribunalul, prin jurnalul apelat, admitându-i numai în parte cererea se vede îndreptățită a solicita Curței admiterea ei în întregime, dispunând ca să fie repusă în exercițiul drepturilor sale ce derivă din contractul lege încheiat cu Eforia Spitalelor Civile la 10 Decembrie 1930, și obligând Poliția orașului Sinaia, și Parchetul de Prahova, să ridice măsurile ilegale și abuzive aplicate între timp.

Posterior introducerii acestui apel, prin care se cere de către Societate și citarea în instanță a Ministerului de Interne, acest minister face de asemenea apel în contra jurnalului dat de Tribunalul Prahova, susținând că prima instanță nu numai că nu putea pe calea grațioasă să statueze asupra cererii societății reclamante, deoarece această societate, prin cererea sa, tinde în realitate la stabilirea unui drept protivnic față de autoritatea administrativă, ceea ce nu se putea face în nici un caz pe calea art. 104 din procedura civilă, dar încă chiar în fond cercetată cererea Societății — susține Ministerul — ea nu poate avea nici un temei, deoarece prin legea dela 8 Aprilie 1936 interzicându-se toate jocurile de noroc pe bani. Societatea nu poate justifica nici un drept în potriua acestei legi care a anulat și abrogat orice stări de fapt sau de drept, precum și orice alte dispozițiuni contrari ei.

Toate aceste trei apeluri au fost conexe de către Curte în sentința dela 15 Mai 1936.

In ce privește apelul Ministerului public de pe lângă Tribunalul Prahova.

Având în vedere că Societatea Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia se opune la luarea în cercetare de către Curte a acestui apel, susținând că este inadmisibil, întrucât Ministerul public ne fiind parte la prima instanță, și hotărârea primilor judecători ne fiindu-i opozabilă, nu are nici calitatea, nici interesul de a face acest apel.

Având în vedere că actul Tribunalului, atacat de Primul Procuror al Tribunalului Prahova prin apelul de față, este o încheiere dată după cererea Societății Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia, pe calea proce-

durală a jurisdicției grațioasă prevăzută de art. 104 din procedura civilă.

Considerând că procedura civilă, în cap. III privitor la atribuțiunile Ministerului public, determină precis cazurile când și unde Ministerul public trebuie să fie ascultat, înlăturându-se cu totul asistența sa în celelalte cazuri.

Că deci, atunci când Ministerul public nu se găsește în cazurile prevăzute de lege, pentru a sta înaintea unei jurisdicțiuni grațioase fie în calitate de parte principală, fie pentru a lua concluziuni ca parte alăturată, nu are nici calitatea de a ataca cu apel încheierea pronunțată de o atare instanță, sub motiv că prin această încheiere s'ar fi nesocotit vreo dispozițiune de lege cu caracter penal.

Că astfel fiind, apelul Ministerului public de pe lângă Tribunalul Prahova urmează a fi respins, ca fiind făcut fără calitate.

In ce privește apelul făcut de către Ministerul de Interne.

Având în vedere că Societatea Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia se opune, susținând că acest apel este inadmisibil, ca fiind făcut tot fără calitate, deoarece în contra jurnalelor date de Tribunal pe cale grațioasă conform art. 104, numai petiționarii — adică acei cari au prezentat cererea de rezolvat — pot face apel, — nu și alte părți, căci jurisdicția grațioasă exclude ideea unui contrazicător.

Că de altfel — susține Societatea Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia — apelul Ministerului de Interne este și fără interes, devreme ce dată fiind natura grațioasă a încheerii Tribunalului ea nu poate fi opozabilă Ministerului de Interne.

Considerând că dreptul la apel împotriva încheerilor date de Tribunal pe cale grațioasă conform art. 104 pr. civilă, este recunoscut formal în chiar textul acestui articol, și nu se poate susține că de acest drept nu pot beneficia decât cei ca au solicitat rezolvarea pe această cale a unei cereri, prin cuvântul „părți” înțelegându-se — după cum susține Societatea — numai petiționarii, deoarece dacă aceasta apare natural atunci când soluția dată unei cereri privește numai pe cei ce au solicitat-o, nu tot astfel este și atunci când Tribunalul — prin soluțiunea dată cererii unei părți, și prin măsura pe care o înțuviințează — atinge dreptul unei alte părți, care astfel capătă toată calitatea, și are tot interesul de a anula pe calea apelului o dispoziție a Tribunalului, care deși dată pe cale grațioasă, și în neștiința sa, îi vătămă totuși drepturile.

Că deci, dreptul de apel împotriva încheerii dată de Tribunal pe cale grațioasă potrivit art. 104 procedura civilă, aparține nu numai petiționarilor cari au solicitat rezolvarea cererii lor, ci acelor cari, prin măsura luată de Tribunal pe această cale își văd drepturile lor vătămate, deși nu au fost față și nu au fost chemați înaintea aacelei instanțe.

Având în vedere că în speță deși înfățișată că făcută numai în scop de conservarea unui drept, cererea Societății Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia,

apare în realitate ca tinzând a stabili un drept protivnic față de autoritățile administrative, cari dispuseseră ca jocurile în Cazinoul din Sinaia să nu mai aibă loc, prin aceea că se solicită a se decide pe cale judecătorească dreptul Societății de a exploata mai departe aceste jocuri.

Că acest caracter protivnic al soluției urmărită de către Societate prin cererea făcută la prima instanță, rezultă din chiar apelul acesteia, în care se cere chemarea în instanță a Ministerului de Interne, și deci ca implicit față de aceasta să i se admită apelul și să se dispună ridicarea măsurilor luate de poliția Sinaia.

Că deci, în asemenea condițiune, apelul Ministerului de Interne apare principial admisibil, și deci Curtea urmează să judece temeinicia lui.

Având în vedere că Ministerul de Interne își sprijină în primul rând apelul său pe motivul că cererea societății reclamante, de a se stabili pe cale judecătorească dreptul ei de a exploata mai departe jocurile în Cazinoul din Sinaia, tinzând la recunoașterea unui drept protivnic față de o autoritate administrativă, este inadmisibil de a fi făcută pe calea grațioasă prevăzută de art. 104 din pr. civilă.

Că deci — adaugă Ministerul de Interne — măsura luată de Poliția Sinaia, de a interzice jocurile de noroc în Cazinoul societății, nu poate fi atacată pe această cale.

Că drepturile pe cari societatea pretinde că le are fie dela lege, fie derivând din contract, pentru exploatarea jocurilor, poate — susține Ministerul — să și le valorifice fie pe calea acțiunii în contencios, fie după dreptul comun, în ori ce caz nu pe calea art. 104 din procedura civilă.

Având în vedere că Societatea Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia susține în speță nu e vorba de atacarea unui act administrativ de autoritate, — actul făcut de Șeful poliției Sinaia neavând acest caracter, — ci numai de conservarea exercițiului unui drept: dreptul de a exploata jocul în Cazinoul din Sinaia, pentru valorificarea căruia avea deschisă calea procedurală a art. 104 din procedura civilă, și deci bine Tribunalul a statuat pe această cale asupra cererii sale.

Considerând că din cuprinsul art. 104 procedura civilă, și din motivele expuse de legiuitor, rezultă că ceeace s'a urmărit prin noua redacție dată acestui text de lege la 1900, a fost crearea unei jurisdicții grațioase pe calea căreia să se poată face acte de tutelă juridică, precum sunt cazurile prevăzute de codul civil în materia de tutelă, absență, autorizările femeiei măritate în ceeace privește dota sau pentru alte cazuri, în materia de adopție precum și pentru validitatea actelor pe cari le autoriză, ca punerile în posesie, încuviințări de sechestru asigurător, liberări de bani, fără ca prin aceasta să se stabilească vreun drept protivnic.

Că de nicăeri nu rezultă, și nici nu se poate închipui că legiuitorul a înțeles ca pe această cale să admită ca să se poată discuta valabilitatea și legalitatea actelor făcute de autoritatea administrativă, ori care

ar fi vătămarea care s'ar putea pricinui vreunei părți prin aceste acte, pentru care prin legi se organizează alte căi de atac.

Având în vedere că deși motivată pe considerațiunea de urgentă necesitate a conservării unui drept, ceeace se urmărește însă în realitate prin cererea îndreptată de către Societatea Hotelurilor și Cazinoului din Sinaia, înaintea Tribunalului Prahova, este înlăturarea măsurii luate de Poliția orașului Sinaia, de a se opri jocurile de noroc în Cazinoul Sinaia.

Având în vedere că această măsură luată de Poliția Sinaia în virtutea legii din 8 Aprilie 1936, — indiferent dacă a fost luată în urma ordinului Ministerului sau din inițiativa proprie, — fiind un act de poliție administrativă supus controlului ierarhic al Ministerului de Interne, nu pe calea art. 104 pr. civilă, poate fi discutat acest act, astfel că Tribunalul Prahova rău și fără competență a statuat pe calea art. 104 procedura civilă asupra cererii făcute de Societate, de a se constata că are dreptul să exercite jocurile de noroc în Stațiunea Sinaia, și că deci măsura luată de Poliția orașului Sinaia este abuzivă și ilegală.

Că deci, apelul Ministerului de Interne este fondat, și admițându-l, Curtea, urmează a reforma jurnalul apelat al Tribunalului Prahova și a respinge ca rău îndreptată cererea făcută de Societatea Hotelurilor și Cazinoului Sinaia.

În ce privește apelul făcut de această Societate Curtea urmează a lua act de declarația făcută în sedință, că nu înțelege a-l mai susține.

Pentru aceste motive redactate de domnul Consilier Siliu Rădulescu, admite apelul Ministerului de Interne.

Semnați : A. Lerescu, C. Cătuneanu, S. Rădulescu.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența de la 22 Aprilie 1936

Președinția D-lui Const. Duma, președinte

Max Schildhaus cu Isidor și Eliza Goldstein

URMĂRIRE GENERALĂ DE VENITURI. — GIRANTE ADMINISTRATOR. — DACĂ SE APLICĂ DISPOZIȚIILE ART. 9 AL LEGII DIN 10 IULIE 1930.

Din examinarea dispozițiilor legii din 10 Iulie 1930, rezultă că normele edictate în art. 9 sunt cuprinse între dispozițiuni cari se referă la urmărirea imobiliară și ele însuși nu privesc de cât această executare, astfel că în lipsa unei dispoziții care să vizeze urmărirea generală de venituri, legea din 10 Iulie 1930 nu și poate găsi aplicarea și în caz de urmărire generală de venituri care are un caracter mobilier și este o executare de sine stătătoare, reglementată prin norme aparte de lege.

Jurnal No. 10213. — Admisă cererea făcută de către Max Schildhaus în proces cu Isidor și Eliza Goldstein.

Tribunalul,

Asupra cererii de față prin care creditorul Max

Schildhaus cere numire de girante administrator;

Având în vedere că prin jurnalul No. 293/936, s'a incuviințat urmărirea veniturilor generale ale imobilului din București str. Bucur No. 17 și str. Mărășești No. 78, averea debitoarei Rebeca Goldstein, pentru despăgubirea creditorului Max Schildhaus, de suma de lei 248.000 cu procente și cheltueli, pe baza certificatului de conversiune No. 8746/1936, investit cu formula executorie.

Având în vedere că numitul creditor cere să se numească în calitate de girante administrator o altă persoană decât debitorul, întrucât procedura din art. 9 al legii din 1930, se aplică numai în cazul păstrării bunurilor nemișcătoare urmărite și nu poate fi extinsă la urmărirea veniturilor generale.

Având în vedere că debitorii cer numirea lor în conformitate cu dispoz. art. 9 din legea pentru unificarea unor dispozițiuni referitoare la execuțiunea silită din 1930, potrivit cărora instanța judecătorească nu va încredința păstrarea bunurilor nemișcătoare urmărite, altora decât debitorului, afară dacă din rămânerea bunurilor în stăpânirea debitorului ar rezulta o pagubă pentru creditor.

Considerând că potrivit art. 483 pr. civ. din capitolul execuțiunea silită asupra veniturilor nemișcătoare, Tribunalul va putea rândui după împrejurări ca tot venitul urmărit al imobilului să se adune direct la Casa de Consemnațiuni, sau va putea numi un girant special care să administreze bunul nemișcător și să încaseze veniturile pe cari le va înainta Casei de Consemnațiuni prin mijlocirea Tribunalului.

Considerând că e constant în drept și azi chestiunea nici nu se mai discută, că urmărirea de venituri are un caracter real mobilier.

Că, însăși legiuitorul procedurii civile din 1900, a tratat urmărirea veniturilor unui bun nemișcător într'un capitol separat de acela care cuprinde normele privitoare la nemișcătoarele bunuri în cari se găsesc și dispoz. art. 517 și urm. referitoare la păstrarea bunurilor nemișcătoare urmărite;

Considerând că prin legea publicată la 10 Iulie 1930, intitulată pentru unificarea unor dispozițiuni referitoare la execuțiunea silită, legiuitorul a modificat unele norme ale execuțiunii silită, din Cartea V-a a codicelui de procedură civilă, ocupându-se în articolul 1—10 și 13—18 de urmărirea silită a imobilelor, și numai în articolele 11 și 12 în mod excepțional de execuțiunea mobilieră, aducând schimbări în vânzarea silită a cerealelor la producători și a celor prinse de rădăcini precum și urmărirea bunurilor corporale apărute;

Considerând că este de principiu că, abrogarea tacită a legilor nu poate rezulta decât din incompatibilitatea dintre dispozițiunile unei legi noi și acelea a unei legi anterioare, reglementând aceleași raporturi;

Considerând că din examinarea dispozițiunilor legii din 10 Iulie 1930, rezultă că normele edictate în art. 9 sunt cuprinse între dispozițiuni cari se referă exclusiv la urmărirea mobilieră și ele însuși privesc

numai această execuțiune și nu conțin absolut nici o dispoziție care să vizeze urmărirea generală de venituri.

Că, mai mult, sensul dispoz. art. 9 nu rezultă numai din împrejurarea mai sus arătată, dar reese neîndoelnic din chiar termeni întrebuințați de legiuitor „păstrarea imobilului urmărit“, cari reamintesc titlul Secției a V-a din condica de procedură civilă, ce cuprinde numai normele relative la conservatorii imobilelor urmărite, ceea ce demonstrează până la evidența că legiuitorul a voit să modifice numai dispozițiunile privitoare la reglementarea conservării bunurilor în execuțiunea silită din art. 517 și următorii.

Considerând că din întreg cuprinsul legii nu rezultă că legea vizează dispozițiunile procedurii civile referitoare la urmărirea generală de venituri, care după cum s'a arătat sunt cu totul separat tratate în cod de legiuitor, de execuțiunea bunurilor nemișcătoare;

Că, dar nu se poate spune că dispozițiunile legii din 10 Iulie 1930, cuprind norme incompatibile cu dispozițiunile procedurii civile asupra aceleiași materii pentru ca să se poată decide ca acestea din urmă au fost tacit abrogate de cele dintâiu;

Că desigur, argumentele sprijinite pe indentitate de rațiune și pe analogie nu pot servi de temeiuri pentru a se putea valabil decide că normele procedurale edictate de legea de procedură civilă au fost abrogate;

Că ceea ce învederează și mai mult că legea din 10 Iulie 1930, n'a vizat dispozițiunile referitoare la urmărirea de venituri, este împrejurarea că atunci când legiuitorul a voit să modifice dispozițiunile cuprinse în capitolele privitoare la execuțiunea mobilieră, și-a manifestat expres dorința prin texte precise de lege, lucru ce n'a făcut pentru urmărirea de venituri generale;

Considerând în fine că argumentarea prin analogie pe care se întemeiază debitorii pentru a învedera aplicațiunea textului art. 9 din legea din 10 Iulie 1930 și în urmărirea de venituri nu-și poate avea aplicațiunea în chestiunea ce urmează a fi rezolvată, deoarece este de principiu că interpretarea extensivă a textelor prin argumentul, a similitudinii, nu poate avea loc decât în cazul când similitudinea situațiilor este perfectă;

Că fără îndoială între urmărirea mobilieră și cea mobilieră a urmării de venituri, sunt diferențe remarcabile sub raportul obiectului urmărit însăși;

Că deasemenea e necontestat că urmărirea mobilieră, chiar sub vechile dispozițiuni ale procedurii nu are de efect prin ea însăși îndepărtarea debitorului din administrarea bunului urmărit ale căror fructe naturale sau civile le va percepe până la depunerea prețului adjudecării, afară de cazul numirii de conservator la cererea creditorilor urmăritori, pe când urmărirea de venituri prin însăși înființarea ei și independent de numirea unui girante administrator, debitorul este scos din administrarea imobilului, veniturile cari fac obiectul însăși al urmăritului, urmând a fi depuse direct la Casa de Consemnațiuni prin aplicarea dispozițiunilor art. 483 pr. civ.

Că dar urmărirea generală de venituri este o executare de sine stătătoare, reglementată prin norme aparte de lege, pe când instituirea conservatorului nu este decât un incident al urmăririi imobiliare, astfel că e evident că nu poate fi vorba de similitudine perfectă de situație și interpretarea extensivă nu este posibilă.

Astfel fiind dispozițiunile art. 483 pr. civ. au a fi considerate în vigoare și prin urmare Tribunalul nu este obligat să numească girante administrator în urmărirea de venituri numai pe debitor.

Pentru aceste motive redactate de d-l Președinte Const. Duma, admite.

Semnați: Const. Duma, V. Leonescu.

Constituirea la Cluj a secțiunii ardelene a „Asociației Juriștilor de Limba Franceză” A. J. D. L. F.

Martți, 19 Mai a avut loc în sala de ședințe a Consiliului Facultății de Drept o reunire a juriștilor clujeni, în vederea constituirii unei secțiuni a „Asociației Juriștilor de Limba Franceză”.

Această asociațiune creiată la Paris de profesorul *Henri Capitant* grupează, indiferent de naționalitate, pe juriștii cari în studiile sau relațiunile lor științifice internaționale se servesc de limba franceză. Scopul asociațiunii este stabilirea de relații personale regulate între juriștii de limba franceză, indiferent de naționalitate și organizarea de congrese internaționale. Consiliul de administrație al asociației este compus din următoarele persoane:

Președinte: *Henri Capitant*, membru al Institutului și profesor la Facultatea de Drept din Paris Vice președinte: *E. Beaulieu*, decanul avocaților din Montréal (Canada); *Xavier Janne*, profesor la Universitatea din Liège (Belgia); *Hannotin*, Președintele Societății de Studii Legislative; *Jean Appleton*, avocat la Curtea de Apel din Paris; *Depeiges*, consilier la Curtea de Casație și președinte al Societății de Legislație comparată; secretar general: *Jean Niboyet*, profesor la Universitatea din Paris secretari: *Ancel* și *Adam*, magistrați; casier: *Jaques Boutteron*, directorul Contenciosului dela Banca Franței.

Printre membrii fondatori se găsesc între alții: *P. E. Flandin*, Ministrul de Externe al Franței, *L. Josserand*, consilier la Curtea de Casație, *P. Matter*, procuror general la Curtea de Casație și profesorii dela Facultatea de Drept *Ripert*, *Demoque*, *Esmein*, *Escarra*, *Rouast*, *Percerou*, *Picard*, *Solus*, *Morel*, *Hamel*, *Cassin*, *Amiand*, *Ullmann*, *Monnier*, *Martin*. etc. . . .

La Constituirea secțiunii ardelene a „Asociației Juriștilor de limba Franceză” au aderat până acum următorii profesori, magistrați și avocați din Cluj: decan *Emil Hațieganu*, pro-dacan *Romul Boila*, președinte *I. Mănescu*, președinte *Papp*, prof. *C. Negrea*, procuror general *Predovicu*, prof. *Valer Moldovan*, prof. *Traian Pop*, prof. *Matei*, prim-pre-

ședinte *Decusara*, prof. *L. Iacob*, prof. *V. Cădere*, prof. *B. Ionescu*, prof. *Al. Angelescu*, prof. *Petrescu-Ercea*, prof. *G. Sofronie*, prof. *Tib. Moșoiu*, prof. *E. Speranția*, prof. *D. Mototolescu*, prof. *A. Ionașcu*, președinte *Pușcariu*, preș. *Miclescu*, jude. *O. Popa*, dr. *Georgescu*, procuror *M. Pop*, dr. *Macavei* și dr. *Ghilezan*.

În ședința dela 19 Mai s'a desemnat următorul comitet local:

Președinte: prof. *Emil Hațieganu*, decanul Facultății de Drept; vicepreședinte: *I. Mănescu*, președinte la Curtea de Apel; *V. Cădere*, profesor la Facultatea de Drept și dr. *Dragomir*, decanul Baroului dia Cluj; secretar general *Aurelian Ionașcu*, profesor la Facultatea de Drept; Casier: dr. *Georgescu*, avocat.

Prima manifestare internațională a Asociației va avea loc în 10 Iulie 1937 la Paris, cu ocaziunea expoziției universale, în cadrul căreia se va organiza o săptămână juridică, între 19 și 24 Iulie. Vor colabora la această manifestare și Societatea de Legislație Comparată și Societatea de Studii Legislative din Paris. În continuare, la 26 Iulie, va avea loc la Haga al doilea congres internațional de drept comparat.

Chestiunile puse la ordinea de zi sunt următoarele:

Societatea de Legislație Comparată (19 și 20 Iulie 1937): Abandonul de familie și sancțiunile sale: Revizuirea contractelor de către judecător (leziunea și impreviziunea).

Societatea de Studii Legislative (21 și 22 Iulie 1937): Fondatiunile; Regimul matrimonial de drept comun.

Asociația Juriștilor de limba Franceză (23 și 24 Iulie 1937): Contractul de fiducie în aplicațiunile sale moderne; Protecțiunea obligatarilor.

Pentru fiecare din aceste chestiuni, Comitetul de organizare dela Paris va alege raportori în fiecare țară a căror lucrări vor servi la redactarea unui raport general. Toate lucrările și rapoartele vor fi tipărite și distribuite congresiștilor. Reduceri și facilități de voiaj vor fi acordate congresiștilor.

Juriștii ardeleni din Cluj sau alte orașe cari doresc, fie să adere la secțiunea ardeleană a A. J. D. L. F., fie să participe la congresul dela Paris din 1937, sunt rugați a se adresa Secretariatului General al Secțiunii din Cluj: prof. Aurelian Ionașcu, Seminarul de Drept Civil Român, Universitatea din Cluj.